

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιμμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τοῦ Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑξαετία δραχμῆς 100. Ἐξάμηνα δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατηρ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξῆρμηται καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1878

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιουαίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθῆναι, 3 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 44

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἔπου, ἀντὶ γιὰ τρία βαρέλια, βρῖσκουσι ἐπιτέλους δυὸ ... διαμάντια.

Περπατοῦσαν.

Ὁ Ζιλδας σταραδοκοίταξε τοὺς πηθίκους, τοὺς ἀνεπιθύμητους αὐτοὺς συνοδοὺς, ποὺ τοῦ ἀποκρίνονταν μ' ἓνα σωρὸ γκριμάτσες καὶ ἀπειλητικὰ χειρονομίας, γρυλλίζοντας κιάλα παράξενα, σὰ νὰ κρυφομιλοῦσαν μεταξὺ τους. Τί νὰ ἔλεγαν; ...

Καθὼς θὰ θυμάσθε, τὸ ἔγγραφο ποὺ βρέθηκε στὸ νησάκι τοῦ κόλπου Ὀμάν, προσδιώριζε καὶ τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ φάξουν, στὸ νησάκι Νο 2, γιὰ νὰ βροῦν τὸ μονόγραμμα τοῦ Καμύλκ. Ἦταν σὲ μιὰ ἀπὸ τίς βορεινὲς τοῦ ἀκρες. Ἀλλὰ οἱ ναυαγοὶ μας εἶχαν βγεῖ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς μεσημβρινές. Ἄρα ἔπρεπε νὰ διεθυνθοῦν πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος, νὰ κάμουν δηλαδὴ πορεία δυὸ σχεδὸν μελλίων.

Περπατοῦσαν γοργά. Μπροστὰ ὁ Ἀντιφὲρ καὶ ὁ Ζαμπουκό, πίσω τους ὁ Μπέν-Ὀμάρ μὲ τὸ γραμματικό του—ὁ Σαοὺκ ἀκολουθοῦσε τώρα τὸ Ναζίμ—καὶ ὁπισθοφυλακῆ ὁ Ζιλδας καὶ ὁ Ζυχέλ.

Οἱ δυὸ πρῶτοι, ἀμίλητοι, ἔτρεχαν, μὴν ἀφίνοντας κανένα νὰ τοὺς ξεπεράσῃ. Ὁ Μπέν-Ὀμάρ ἔ-

ριχνε κάθε τόσο ἀνήσυχες ματιὰς στὸν Σαοὺκ. Ἦταν βέβαιος πὼς αὐτὸς εἶχε σχεδιάσει κανένα κόλπο μὲ τὸν Πορτογάλο. Καὶ ἂν ὁ θησαυρὸς ἔπερτε στὰ χέρια τους, θὰ ἔπαιρνε ποτὲ ὁ συμβολαιογράφος τὸ «ἐνα ταῖς ἑκατό» του; Κάπου-κάπου δοκίμαζε νὰ τοῦ πῆ κανένα λόγο. Μὰ ὁ Σαοὺκ,

Ἐὸ Μπέν-Ὀμάρ καθόταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ βράχους ἀκίνητος. (Σελ. 468, στ. β')

σοβαρὸς, ἄγριος, προσέχοντας πάντα τὸν Ζυχέλ ποὺ τὸν ἐπρόσεχε, δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε καθόλου.

Πραγματικῶς, ἡ δυσπιστία τοῦ Ζυχέλ μεγάλωνε ἀπὸ τὴ στάση τοῦ Μπέν-Ὀμάρ πρὸς τὸν Ναζίμ. Τί διάβολο! συλλογιζόταν' στὰ συμβολαιογραφεῖα τῆς Ἀλεξάνδρειας, ὁ γραμματικὸς διευθύνει, προστάζει τὸν προϊστάμενό του; Κάτι ἄλλο θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ δῆθεν γραμματικὸς, ὠρισμένως!

Ὁ Ζιλδας δὲν εἶχε τὸ νοῦ του παρὰ στοὺς χιμπαζήδες. Τοὺς ἔκανε καὶ αὐτὸς διάφορες κωμικὲς γκριμάτσες, καὶ ἐνφ' οὗτος φοβόταν, διασκέδαζε κιάλα μαζί τους καὶ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του, ὅταν ἐφοσκινοῦσαν τίς κοιλιές τους καὶ τίς χτυποῦσαν μὲ τὰ χέρια σὰ νταούλια, ὅπως τὸ συνηθίζουν αὐτοὶ οἱ πῖθηκοι.

— Ἡ τιμητικὴ μας φρουρά, ἔλεγε, ἔχει καὶ ταμπουρλήτρηδες!

Σ' ἐκεῖνα τὰ πλάτη καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ὁ ἥλιος διαγράφει ἓνα ἡμικύκλιο ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύση, περνώντας σχεδὸν ἀπὸ τὸ ζενίθ. Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἐπομένου πέφτουν κατακάθετες, καὶ ἡ ζώνη αὐτὴ τῆς γῆς λέγεται «διακεκαυμένη», γιὰτὶ πραγματικῶς καίγεται, πυρπολεῖται, ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ. Μόνον οἱ πῖθηκοὶ δὲν φαίνονταν νὰ αἰσθάνονται καθόλου τὴ ζέστη. «Νὰ μὴν εἶμαι πῖθηκος καὶ ἐγώ!» ἔλεγε ὁ καίμενος ὁ Ζιλδας ποὺ ὀπέφερε φοβερὰ. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ποὺ δὲν μποροῦσαν πάντα νὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ σκιά.

Σε μερικά μέρη, τα δέντρα είχαν τόσο χαμηλούς και τόσο πυκνούς κλώνους, ώστε έπρεπε πραγματικώς να είναι κανένας πύθγκος, όπως εδ-χόταν ο Ζιλδας, για να περνά μέσ' από τις άδιαπέραστες αυτές λόχμες. Γι' αυτό περπατούσαν απέξω, κοντά στο άκρογιάλι, αναβαίνοντας και σε βράχους όπου η άμμουδιά ήταν κατακλυσιμένη από την παλίρροια. Άλλά έτσι είναι πάντα: Τραχειά, δύσβατη, «τεθλιμμένη» όπως τη λέει το Εύαγγέλιο, ή οδός ή άγουσα προς... τόν θησαυρόν.

Σε μία ώρα έκαμαν ένα μίλλι, δηλαδή έφτασαν στα μισά του δρόμου που είχαν να κάμουν. Από εκεί φαίνονται οι βορεινός άκρος του νησιού. Ήχωρίζαν καλά τρεις-τέσσερις. Ποιά τάχα να ήταν ή καλή;

Ο Ζιλδας είχε αποκάμει. — Άς ξεκουρασθούμε λίγο, παρακαλούσε.

— Ούτε στιγμή! άποκρίθηκε άμείλικτος ο καπετάν. Άντιφέρ.

Χρειάστηκε άλλη μισή ώρα για να φτάσουν στο σημείο όπου άρχιζαν οι άκρες, τα μικρά, να πούμε, αυτά άκρωτήρια, ή μάλλον οι προεξοχές, οι μύτες του νησιού. Έδώ οι δυσκολίες ήταν μεγαλύτερες ή σχεδόν άνυπέρβλητες. Τι χόος από άκρότοχους βράχους, τόν ένα πάνω στον άλλον! Άν ήταν αυτό το νησάκι του θησαυρού, ο Καμύλκ είχε διαλέξει το κατάλληλότερο μέρος για να τόν κρύψει.

Δέντρα πιά δέν υπήρχαν καθόλου. Κι' οι χιμπαζήδες είχαν σταματήσει, γιατί οι πίθηκος δέν άπομακρόνουνται ποτέ από τα δέντρα, που είναι το καταφύγιό τους κι' ή προστασία τους. Έτσι έλειψε τουλάχιστο ή επίφοδη «τιμητική φρούρα». Άλλά όχι χωρίς κάποια έκδικηση στο τέλος: Ένας από τούς χιμπαζήδες, σήκωσε μία πέτρα και τη σφενδόνισε δυνατά προς τόν μέρος των «ξένων». Οι άλλοι τόν έμυμήθησαν. Κι' ο Άντιφέρ με τούς συντρόφους του θα κινδύνευαν να σκοτωθούν άπ' αυτό τόν λιθοβολισμό, αν έκαναν την άνοησία να ρίξουν πέτρες κι' εκείνοι. Έδωχών δέν άνταποκρίθηκαν, αλλά έτρεξαν μόνο να άπομακρυνθούν. Κι' οι χιμπαζήδες, άφου φοβούνταν να προχωρήσουν στα άδεντρα, κάθησαν ήσυχoi στην κοντινότερη άκροδασιά.

Δεκάμισο ή ώρα. Πόσο άργησαν ως να κάμουν αυτά τα δυο μίλλια από τή μεσημέρινα ως τα βρεινά του νησιού! Οι άκρες εκείνες προχωρούσαν στη θάλασσα από εκατόν πανήγνα ως διακόσια μέτρα. Ο Άντιφέρ κι' ο Ζαμπουκό άποφάσισαν

να έρευνήσουν πρώτα τή μακρύτερη. Δέν ήταν παρά ένας σωρός από βράχους, που άλλοι στέκοονταν γερά, με τή βάση τους χωμένη βαθιά στην άμμο, κι' άλλοι ήταν σκorpισμένοι έδώ κι' εκεί, όπως τούς κυλούσε ή θάλασσα όταν είχε μεγάλη τρικυμία. Ούτε ίχνος από βλάστηση πάνω ή ανάμεσα σ' αυτές τις πελώριες πέτρες. Δέν έβλεπες ούτε λειψήνα ούτε φύκι. Δέν ήταν φέδος λοιπόν να είχε σκεπασθεί τόν μονόγραμμα τού Καμύλκ. Άν ήταν εκεί, θα τόν έβρισκαν εύκολα.

Κι' άρχισε τόν ψάξιμο, τόν ίδιο που είχε γίνει και στο νησάκι τού κόλπου τού Ουμάν. Ο Άντιφέρ κι' ο Ζαμπουκό φαίνονται άκαταπρόητοι. Μά κι' ο Σαούκ—για λογαριασμό βέβαια τού Μπέν-Ουμάρ—έψαχνε με τόν ίδιο ζήλο.

Ο Μπέν-Ουμάρ καθόταν ανάμεσα σε δυο βράχους άκίνητος. Όταν οι άλλοι θα έβρισκαν τόν θησαυρό, τότε βέβαια θα έβρισαν και αυτός να γυρεύει τόν κερτικό του. Ο Ζυχέλ έμωε, κατά διαταγή τού θείου του, έψαχνε κι' αυτός με τή μεγαλύτερη εδουνειδησία. Όσο κι' αν δέν ήθελε να βρεθεί ο θησαυρός, που θα τόν έχώριζε ίσως από τήν Ένογάτη, ένδιαφερόταν τουλάχιστο να τελειώσει γρήγορα τόν ταξίδι κι' εύχόταν να τούς έρριξε ή τύχη στο νησάκι που τόν έκρυβε, για να μη χάσουν ήμέρες ψάχνοντας και σ' άλλα ξη. Όσο για τόν Ζιλδα, τού ήταν άδύνατο να κάμη τόν παραμικρό. Άκκουμπόσε με τή χέρια κρεμασμένα, σ' ένα βράχο κι' έλυωνε, έσταζε έδος και ξεφυσούσε, σαν τή φώνια που βγαίνει άπ' τόν νερό ύστερ' από ένα μεγάλο μακροβούτι.

Δυο δλάκερες ώρες οι άλλοι έψαχναν τόν άκρωτηράκι, βράχο προς βράχο, πέτρα προς πέτρα, χωρίς να βρούν τίποτα. Ήταν άδύνατο πιά να νάν-θέξουν. Κι' άποφάσισαν να γυρίσουν στην κατασκήνωση και να αναβάλουν για τήν έπομένη τήν έρευνα στις άλλες άκρες. Άν δέν έβρισκαν τόν ζητούμενο ούτε σ' αυτές, θα έφευγαν άπ' τόν νησάκι εκείνο με καμμία ψαρόδαρκα, θα πήγαιναν στα Μα-Γιούμα και από εκεί θα έπινατέπουνταν ένα-ένα τάλλα ξη νησιά.

Και ξεκίνησαν. Ο Σαούκ σήκωσε τόν Μπέν-Ουμάρ κι' ο Ζυχέλ πήγε να βοηθήση τόν Ζιλδα.

— Πάμε, κύριε Τρεγκομαίν. Τίποτα δέν βρήκαμε! Ούτε διπλό Κάπα ούτε μόνό.

— Τι να γίνει; όπομονή! Ο Άντιφέρ κι' ο Ζαμπουκό πήγαιναν πάλι μπροστά. Οι άλλοι τούς

άκολουθούσαν. Και τελευταίος ο Μπέν-Ουμάρ.

Όταν οι πρώτοι έφτασαν κοντά στην άκροδασιά, οι χιμπαζήδες, που τούς περίμεναν, τούς έστρωσαν πάλι στις πετρίες. Τόβαλαν στα πόδια για να γλυτώσουν, όταν άξαφνα ο Μπέν-Ουμάρ έβγαλε μία κραυγή δυνατή. Τόν βρήκε καμμία πέτρα; Όχι, ή κραυγή του δέν ήταν από πόνο ή-ταν από έκπληξη και σχεδόν από χαρά.

Σταμάτησαν έλοι. Ο συμβολαιογράφος, με τόν στόμα άνοιχτό, με τόν χέρι τεντωμένο, έδειχνε τόν Ζιλδα.

— Νά!.. νά!.. έλεγε.

— Τι πράγμα; έκαμε ο Ζυχέλ. Τρελλαθήκατε, κύριε Μπέν-Ουμάρ;

— Όχι!.. Νά, εκεί... τόν Κάπα, τόν διπλό Κάπα! άποκριθήκε ο συμβολαιογράφος με φωνή που πνιγόταν από τή συγκίνηση.

Ο Άντιφέρ κι' ο Ζαμπουκό τρέχουν σαν τρελλοί.

— Πού ν' το; πού ν' το; φωνάζουν, κοιτάζοντας τούς βράχους κατά εκεί που έδειχνε ο Μπέν-Ουμάρ.

Άλλά δέν βλέπουν τίποτα. Κι' ο Άντιφέρ ρωτά νευριασμένος:

— Πού είναι, μωρέ; Αυτό που δείχνεις, δέν είναι παρά ο Τρεγκομαίν!

— Μ' άκριβώς, πάνω στον κύριο Τρεγκομαίν είναι! άποκρίνεται ο συμβολαιογράφος. Κοιτάξτε τή ράχη του!

Άλήθεια, στη ράχη τού Τρεγκομαίν, πάνω στη μπλούζα του, διακρίνεται καθαρά ένα διπλό Κάπα. Χωρίς άλλο, θα ήταν χαραγμένο στο βράχο όπου άκκουμπόσε, κι' ή μπλούζα του πήρε τόν αποτύπωμα.

Ο Άντιφέρ όρμησε, τόν άρπαξε από τόν μπράτσο και τόν άνάγκασε να γυρίση εκεί όπου είχε καθήσει.

Τούς άκολουθούσαν έλοι. Και σε λίγο βρέθηκαν μπροστά σ' έναν ογκόλιθο, που ή λεία του επιφάνεια ήταν σημαδεμένη με τόν τρισπόητο μονόγραμμα. Ο Ζιλδας όχι μόνο είχε άκκουμπήσει σ' αυτό τόν βράχο, αλλά είχε και ξαπλωθεί στον ίδιο τόπο που ήταν θαμμένος ο θησαυρός!

Κανένας δέν βγάξει λέξη. Κι' ή έργασία άρχίζει. Θα είναι βέβαια δύσκολη. Χωρίς έργαλειά, μόνο με μαχαίράκια, με σουγιάδες, θα κατάφερναν να όρύξουν τόν πέτρωμα εκείνο; Έδωχώς ήταν μαλακώτερο άπ' όσο όπέθεταν. Σε μία ώρα, τή τρία βαρέλια θα ξανάβλεπαν τόν φώε.

Ο Άντιφέρ σκάζει και με τή νόχια τού άκόμε.

— Επιτέλους! φωνάζει τή στιγμή που τόν μαχαίράκι του σκοντάφτει σε μέταλλο.

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΙΝΑΙ!

Κάποτε ένας άνθρωπος άκατάφερος — τόν πώς δέν τόν ξέρει κανείς — να μαζέψει μέσα σε μία μεγάλη άποθήκη ένα σωρό διαβόλους με τόν σκοπό να τούς πουλήση.

Αυτό τόν έμπόρευμά του έβαλε διαλαλητάδες και τόν διαλάλησαν σ' όλη τήν πολιτεία έτσι:

«Στήν τάδε συνοικία, στο τάδε μέρος, πουλιούνται διαβόλοι άξιοι για κάθε δουλειά που θα τήν κάνουν στον άφέντη τους πρόθυμα κι' άκούραστα, σαν άλευθέρωτοι σκλάβοι. Τρέψετε όσοι θέλετε να πάρετε, άπ' αυτούς πριν πουληθούν».

Υστερα από τόν διαλάλημα, ο πρώτος που πήγε εκεί για ναγοράση, άρχισε να κοιτάζει και να διαλέγη

τούς διαβόλους με προσοχή. Τόν ένα έλεγε πώς τόν έβρισκε πολύ παχό, τόν άλλο κοντό, τόν άλλον ψηλό, τόν άλλον κοντό, τόν άλλον γκαθομάτη, τόν άλλον στραβοκάνη και... και... Ένα σωρό άλλα κουσούρια.

Ο πωλητής, βλέποντας και άκούοντας τόν άγοραστή τι έκανε και τι έλεγε, τόν έειπε με χαμόγελο:

— Μή χονιάσεις τόν καιρό σου, φίλε μου, και κοπιάζεις άδικα διαλέγοντας και ματαδιαλέγοντας; όποιον και να πάρης, διάβολος είναι!

Αυτά τή τελευταία λόγια τού πωλητή έγιναν παροιμία, και τή λέμε για άνθρωπους, ζώα και πράγματα, που φαινομενικά δείχνουν διαφορά, μα πραγματικά έχουν τις ίδιες κακίες και τή ίδια έλαττώματα.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'. — Ένας περιπατος με τόν «άμάξι».

Τόν σπíti που πιάσα με είναι πολύ κοντά στη θάλασσα. Άκριβό βέβαια; όπως είναι όλ' αυτά τή σπítια τής ωραίας άκρογιαλιάς; αλλά δέν έπρεπε να λυπηθώ χρήματα για τήν άγταμοιβή τού Άλφρέδου. Κι' είπα τού σπιτονοικούχη:

— Πληρώνω όσα-όσα φτάνει τόν σπíti να είναι κοντά στη θάλασσα.

— Μάλιστα, κυρία, μου άποκρίθηκε ο σπιτονοικούχης; είναι δυο βήματα.

Ω, τί χαρά έκαμαν τή παιδιά, όταν είδαν για πρώτη φορά τή θάλασσα!

Φυσικά ήθελαν να τρέξουν εκεί άμέσως, να παίξουν να κάμουν στήν άμμο, να ξαπλωθούν στην άμμουδιά. Μά ήταν άργά. Και τούς είπα:

— Όχι άπόφε. Τώρα θά φάτε και θά κοιμηθήτε. Για μάνιο και παιγνίδια θά πάμε αύριο τόν πρωί.

Άρχισαν να κλαίει. Και για να τή παρηγορήσω, σκέφθηκα να τούς κάμω πάλι τόν «άμάξι». Τά διασκεδάει πολύ αυτό τόν παιγνίδι. Ένωσα λοιπόν δυο καρτέλες, έβαλα μπροστά και τόν ψεύτικο αλογάκι, φόρτωσα τή μαγαγία, τοποθέτησα τή παιδιά, κάθησα κι' έγω με τόν καμπίκι μου, και δρόμο!

— Χόπ! χόπ!.. Ντέ! ντέ!.. Έλα, κοντεύουμε... φτάσαμε!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΝΙΚΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Καταλαβαίνετε τί δυσάρεστο πού θα είναι για μένα, έκανε η Μιλδρεδ σουφρώνοντας τα χείλια της. Ν' αντικρύσω όλους αυτούς τους Γάλλους, αγαπητή μου. Νά αναγκασθώ να χαιρετήσω αυτό τον άπαισο Κορσικανό!

— Δεν θα είναι και τόσο καχός αφού σ'ας προσκαλεί να διασκεδάσετε στο σπίτι του, αποκρίθηκε η Κάτια, πού παρ' όλες τις προσπάθειές της αισθανόταν τη φωνή της να τρέμει.

— Έσείς, είστε Ρωσίδα και τόν υπερασπίζεσθε! φώναξε η Μιλδρεδ. Στ' αλήθεια αυτό τό βρώκιο άστοπο.

— Ίσως, είπε η Κάτια, αλλά δεν μπορώ να μη λυπάμαι έναν δυστυχισμένο άνθρωπο.

— Δυστυχισμένος άνθρωπος, αυτός! έκανε με περιφρόνηση η Μιλδρεδ.

— Μή μιλάτε έτσι, διμαρτυρήθηκε η Κάτια.

Ήταν βέβαια έχθρής της πατρίδας μου. Αλλά από τότε υπέφερε τόσα πολλά! Προσπαθώ να τα ξεχάσω όλα. Και τούς πολέμους, και τις φιλοδοξίες. Βλέπω μόνο τη δυστυχία του. Τόν λυπάμαι. Συλλογίζομαι πώς βρίσκεται εδώ, σ' αυτό τον άγριο βράχο, εξόριστος, μακριά από τούς δικούς του... από τη γυναίκα του, από τόν γιό του...

— Θα σ'ας άξιζε να είσαστε Γαλλίδα, αγαπητή μου, έκανε με ειρωνεία η άνεψιά του σέρ Ουίλλιαμς. Τί αισθηματική πού είσθε!

Η Κάτια έτοιμάστηκε να της δώσει μια άνάλογη απάντηση, αλλά εύτυχώς ο Πάτρις έσωσε την περιστάση προσφέροντας στην Μιλδρεδ τά λουλούδια πού είχε μαζέψει.

Η συνομιλία άλλαξε άμέσως τόνο. Τά παιδιά εξακολούθησαν για λίγη ώρα ακόμη τόν περιπάτο τούς στον κήπο, ώπου έστειλε και τά φώναζε η λαϊδή Ο-Ντόνοβαν. Είχε φθάσει η ώρα να φύγουν. Ο σέρ Ουίλλιαμς αποχαίρετσε ψυχρά και τυπικά όλους πάντα. Όσο για τη Μιλδρεδ, αυτή καταδέχθηκε να χαμογελάσει στην Κάτια και να τη βεβαιώσει πώς

θα χαιρόταν πολύ να την ξανασουναντήσει στο Μπριάρ τό ερχόμενο Σάββατο.

Όταν έφθασε εκείνη η ημέρα, ο Πάτρις και η Κάτια έπήγαν με τό άμάξι στην προσωρινή διαμονή του Αυτοκράτορα. Τό Λόγκγουντ, η δριστική κατοικία του, δεν ήταν ακόμη έτοιμο. Ένωταμεταξύ ο Ναπολέων είχε έγκατασταθή στην έξοχική έπαυλη του κ. Μπάλκομπ, ενός πλουσίου έμπορα τού τόπου, πού είχε δυο μικρά κοριτσάκια. Ο Αυτοκράτωρ, πού έδειχνε πάντοτε μεγάλη συμπάθεια

«Ο Ναπολέων άξαφνα κοντοστάθηκε: είχε αναγνωρίσει την Κάτια». (Σελ. 460, στ. γ')

στη νωλοαία, είχε προκαλέσει την παιδική αυτήν συναναστροφή για να γνωρίσει τούς γιούς και τις κόρες τών Άγγλων άξιωματικών και τών άλλων προκρίτων τού τόπου.

Τό άμάξι τού ταγματάρχη Ο-Ντόνοβαν, περνώντας από ένα δρόμο γεμάτον άνηφοριές και άπότομες στροφές, έφθασε σ' ένα μικρό όροπέδιο όπου βρίσκονταν σκορπισμένα μερικά σπίτια, περιτριγυρισμένα από δέντρα. Τό μέρος έμοιαζε σάν μια μικρή δαση ανάμεσα στους βράχους. Ένα περίπτερο, πού βρισκόταν στον κήπο της βίλλας Μπάλκομπ, είχε ναικιαστεί από τόν Ναπολέοντα και χρησιμοποιε για κατοικία του. Αντικρύζοντας τό φτωχικό αυτό

σπίτακι, η Κάτια ένοιωσε τά μάτια της να βουρκώνουν. Έβαλε όμως έλη της τη δύναμη για να μην τ' άφήσει να φανούν. Τί θα έλεγαν αν έδλεπαν μια Ρωσίδα να θλίβεται για την τύχη τού έχθρου της πατρίδας της!

Με χλωμό τό πρόσωπο, αλλά με τό χαμόγελο στα χείλη κατέθηκε από τό άμάξι μπρός στο σπίτι.

Τά παιδιά τού στρατάρχη Μπερτράν και τού κόμητος Μονταλόν δέχονταν τούς καλεσμένους στην είσοδο. Εύτυχώς η Κάτια δεν τά είχε ποτέ της συναντήσει στον Κεραμεικό κι' έτσι απέφυγε τόν κίνδυνο ν' αναγνωρισθί.

Όλα τά παιδιά διασκεδάζαν με την καρδιά τούς. Έτρεχαν, έπαιζαν, τραγάνιζαν τά διάφορα ζαχαρωτά πού γέμιζαν τά τραπέζια, και έτοιμάζονταν να οργανώσουν έναν εύθυμο χορό, όταν η όρχήστρα ξαφνικά σάπασε. Οι καλεσμένοι έκπληκτοι στραφθηκαν πρός τό μέρος τού σπιτιού. Στό καθώπι είχε παρουσιαστεί μια επιδλητική μορφή. Ήταν ο Αυτοκράτωρ!

Η καρδιά της Κάτιας χτυπούσε τόσο δυνατά, πού άρχισε να την πονή. Φθάνει να μην προδοθί, Θεέ μου. Για να κρύψει την ταραχή της έκανε μια βαθειά όπόκλιση.

Ο Ναπολέων προχώρησε ανάμεσα στα παιδιά. Καθώς περνούσε, έφριχνε τά μάτια του στα κοριτσάκια πού όποκλίνονταν μπροστά του. Έξαφνα κοντοστάθηκε. Είχε αναγνωρίσει την Κάτια.

Τά μάτια της μικρής Ρωσίδας, γεμάτα άγωνία και παράκληση, καρφώθηκαν στα δικά του. Έμειάζαν σάν να τού λένε:

— Ναι, εγώ είμαι. Αλλά για τ' όνομα τού Θεού, μην δείξετε πώς μ' αναγνωρίζετε.

Ο Αυτοκράτωρ κατάλαβε. Μια φευγάλα συγκίνηση γλόχανε τά χαρακτηριστικά του Μιζ και η θετή κόρη τού κ. Μοντάρχη βρισκόταν ατόφ, δεν θα ήταν μακριά και ο ίδιος.

Χωρίς να πη λέξη, προσέπερασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Στό σπίτι της Μιλδρεδ

Από την ημέρα εκείνη η Κάτια προσπαθούσε να βρη ένα μέσον να πλησιάσει πάλι τόν Αυτοκράτορα.

Είχαν περάσει δυο βδομάδες πού βρισκόταν στην Άγία Έλένη και ούτε ο νουός της ούτε ο Βερεζίνιας της είχαν δώσει ακόμη σημεϊόν ζωής. Τί γίνονταν; Είχαν κατορθώσει να φθάσουν ως τόν Αυτοκράτορα; Θα πετύχαιναν να εκτελέσουν την άποστολή τούς;

Σ' αυτό τό διάστημα, η Κάτια είχε έπιδοθί με ζήλο σ' άγγλικά για να μπορη να παρακολουθί όλες τις συνουμιλίες και να παίρνη β.τι μπορούσε να της φανή χρήσιμο. Συγχρόνως ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες τού συνταγματάρχη. Έκανε την εύθυμη και την ξένοιαστη. Τis ώρες πού δεν είχε μελέτη έπαιζε με τό φίλο της τόν Πάτρις. Καμμιά φορά η Μιλδρεδ έρχόταν κι' αυτή να λάβη μέρος στα παιχνίδια τούς.

Η Κάτια, μ' όλο πού δεν αισθανόταν παρά πολύ μετρία συμπάθεια για την νεαρή Άγγλίδα, προσπαθούσε ώστόσο να της φέρεται όσο πιο εύγενικά μπορούσε, και η Μιλδρεδ, νομίζοντας πώς οι περιποιήσεις αυτές όφείλονται στο θαυμασμό πού προκαλούσε τό άτομό της, έγινε πιο καταδεκτική και όμιλητική.

Μια μέρα έστειλε να πάρη την Κάτια και τόν Πάτρις με τό άμάξι της, για να παίξουν στον κήπο ρίχνοντας τό τέξο. Τό παιχνίδι αυτό ήταν πολύ της μόδας την εποχή εκείνη στις άγγλικές άποικίες, και η Μιλδρεδ νόμιζε πώς ήταν σωστό ξεφτέρι και ξεπερνούσε όλα τ' άλλα παιδιά τού κύκλου της.

Ο Πάτρις είχε βγει ίππασία μαζί με τόν πατέρα του. Έτσι μόνο η Κάτια μπόρεσε να δεχθί την πρόσκληση.

Η νεαρή λαϊδή βρισκόταν όλουόνοχη στη βίλλα και είχε μια πλήξη άπερίγραπτη. Γι' αυτό η όποδοχή πού έκανε στην Κάτια ήταν σχεδόν θερμή, μπορεί κανείς να πη.

Για να την διασκεδάσει, τις έδειξε όλες της τις τουαλέττες, τά παιχνίδια της, τά κοσμηματά της. Η Κάτια τά επαινούσε και τά εθαύμαζε όλα, αλλά κατά βάθος δεν έβρισκε κανένα γούστο σ' αυτή την επίδειξη.

Στό τέλος η Μιλδρεδ άπόλαμε να ξεκρεμάη φορέματα και νάνοιγγ κουτιά. Σηκώθηκε και είπε με άπόφαση:

— Άς κατεβούμε στον κήπο. Μια και ο Πάτρις δεν ήρθε, δεν θα ρίξουμε τό τέξο σήμερα. Αλλά θα σού δείξω τό γήπεδο. Ο θεϊός μου έφερε εργάτας και τό λουπάδιωσαν αποκλειστικά για μένα.

— Ο Σέρ Ουίλλιαμ σ'ας αγαπά πολύ, παρατήρησε η μικρή Ρωσίδα.

— Μάρα πολύ, στάλήθεια, δεν μού έχει άρνηθεί ποτέ τίποτα.

«Αν μπορούσα να χρησιμοποιήσω την Μιλδρεδ για να ξανασουναντήσω τόν Αυτοκράτορα!» σκέφθηκε η Κάτια.

Κι' εξαφνα είπε με θαυμασμό: — Τό πάρκο σας είναι πολύ ώρατο, λαϊδή Μιλδρεδ. Τού διοικητή δεν μπορεί να είναι ώραιότερο.

— Ω, έκανε η Μιλδρεδ, καλαευμένη, η βίλλα μας δεν μοιάζει σε τίποτα με τό Λόγκγουντ.

— Αλήθεια;

— Μά πώς; Δεν γνωρίζεις τό

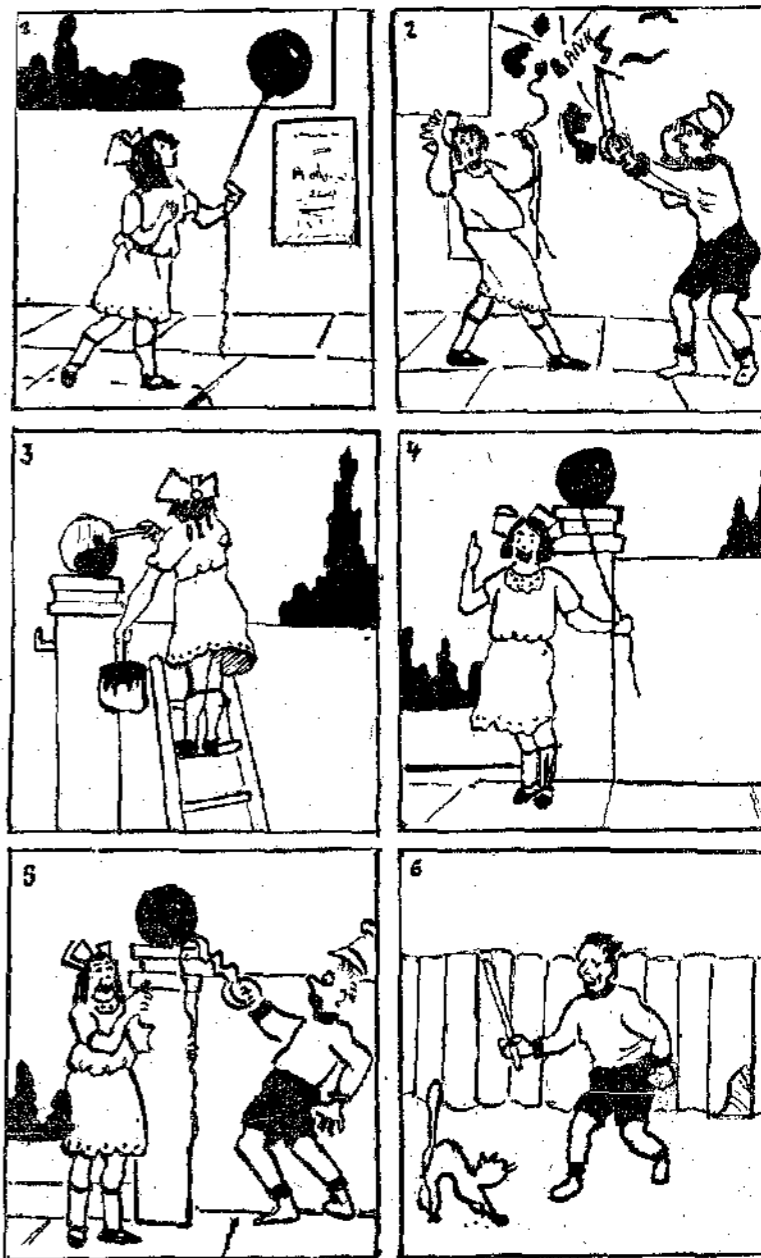
Λόγκγουντ, αγαπητή μου; «Αν σ' ευχαριστεί, θα παρακαλέσω τόν θεό μου να σε πάρουμε μαζί μας την έρχομένη φορά.

— Είστε πολύ εύγενική, την εύχαρίστησε η Κάτια. Αλλά μήπως δεν είναι σωστό να έρθω κι' εγώ;

— Γιατί, καλέ; Ο σέρ Ουίλλιαμς είναι έδω πανίσχυρος. Κάνει β.τι θέλει. Δεν έχει τό δικαίωμα να μας πάρη να έπισκεφθούμε την κατοικία τού Βοναπάρτη;

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΗ

ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΠΑΛΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΤΙΚΟ

Άστία ιστορία σε έξη εικόνες χωρίς λόγια. Άντεγραφή και άνεκωνόδη από τόν Εύγένη Β. Βελασάκη

